

Roztřesenou rukou Madison podškrábne lejstra před sebou a pak zastrčí do pouzdra na boku služební pistoli značky Glock. Když jí šéfka podá služební odznak, je v pokušení zírat na něj s posvátnou úctou. Je to tentýž, který jí před všemi těmi léty odebrali.

„Hlavně si pamatujte, co jsem vám říkala,“ připomíná Mendesová. „Musíte se připravit na peprné poznámky od lidí a počítat s tím, že vás média nespustí ze zřetele. Všichni čekají, až šlápnete vedle. Musíte si znovu získat jejich důvěru a dokázat, že si tuhle práci zasloužíte.“

Madison povytáhne obočí. „Copak jsem to nedokázala po bytem ve vězení?“

Mendesová se kysele usměje. „Tehle způsob uvažování vám nepomůže s magory, kteří se upínají k falešnému přesvědčení, že máte něco společného s vraždou strážníka Levyho – a to navzdory omluvě, kterou jsem zveřejnila jménem našeho oddělení.“

Madison se ze všech sil ovládá, aby se nezamračila. Zmíněná omluva byla neslaná nemastná, jak se dalo očekávat od bezpečnostní složky, která odmítá přiznat, že je schopná dopustit se chyb. Tehdy nad tím mávla rukou, protože byla ráda, že má zpátky svoji práci, ale to neznamená, že ji to nepopudilo.

„Těm je jedno, že jste byla zproštěna obvinění,“ pokračuje Mendesová. „Vidí jenom to, že jste si odkroutila trest. Budete se muset znovu osvědčit.“

Madison cítí, jak jí tváře hoří hanbou. Toho, co se stalo, se nikdy nezbaví.

Mendesová si založí ruce. „Ujistila jste mě, že veřejný dohled ustojíte, tak mě nezklamte, ano?“

„Vynasnažím se.“

„Dobře. Takže co se ráno stalo v lese? Slyšela jsem, že jste v opuštěném autě našla dítě. Je to pravda?“

Madison se napřímí a soustředí se na přítomnost. „Je. Ale řidiče se nám zatím nepodařilo najít. Dítěti se nic nestalo.“

Mendesová přikývne. „Myslíte, že byl šofér toho auta dezoorientovaný? Nebo šel pro pomoc?“

„Možná. V autě byla spousta krve, proto ho musíme co nejdřív najít. Potřebuju víc lidí na pročesání celé oblasti, protože vzhledem k počasí je hledání obtížné.“

„Udělejte, co je třeba. Do večera toho řidiče najděte. A podejte mi hlášení, než vám skončí služba.“ S těmito slovy se vrátí do své kanceláře.

Madison zaskočí, že dostala časový limit. Povzdechne si a zamíří do kuchyňky pro kávu. Místnost působí zanedbaně, vládnou jí špinavé hrnky navršené ve dřezu a pach starého jídla linoucí se z mikrovlnky. Tohle je problém sdílených prostor: nikdo za ně nechce převzít zodpovědnost a uklízet je. Zrovna když si nalévá kávu do svého nového termohrnku z nerezové oceli, koupeného právě pro tuto příležitost, zazvoní jí mobil. Když se podívá, kdo ji shání, obličej se jí rozzáří. Rozhovor s Natem jí pomůže upokojit zjitřené nervy.

„Ahoj, cizince! Jak se máš?“ Slyší, jak se směje a hned se cítí lépe.

„Dobře. Právě jsem se vrátil do města.“

Povytáhne obočí. „Nezmínil ses, že dnes přijedeš.“

„Chtěl jsem tě překvapit. Jak probíhá tvůj první den?“

„No, už řeším dopravní nehodu – a počasí nemohlo být pro takový případ krásnější.“

Nate se rozchechtá. „Dej mi vědět, kdybys potřebovala pomoc. Můžu u tebe zůstat přes noc? Pořád mám náhradní klíč.“

Nezaváhá ani vteřinu. „Jasně.“ Ví, že Owenovi to vadit nebude. Podle něho má Nate nad hlavou svatozář – a neplete se. Přestože mu média začala přezdívat „zabijácký kněz“ a odseděl si sedmáct let v cele smrti za vraždu, kterou nespáchal, pořád